U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci navrhovatele **Z. M.**, proti **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o kasační stížnosti navrhovatele podané proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 4.9.2002 č.j. 1 Cao 46/2002,

t a k t o :

Kasační stížnost **se o d m í t á.**

Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4.9.2002 č.j. 1 Cao 46/2002 bylo k dovolání stěžovatele potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 9.5.2001 č.j. 26 Ca 190/2000-22, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7.2.2000 o zamítnutí žádosti o dílčí starobní důchod. Rozsudek byl právní zástupkyni stěžovatele doručen dne 23.9.2002.

Dne 11.12.2002 došlo Městskému soudu v Praze podání stěžovatele psané v polském jazyce označené jako „odvolanie“ datované dne 6.11.2002, v němž mimo jiné uvedl, že dosud nic neobdržel, a proto se rozhodl napsat Městskému soudu. Poté Městský soud ověřoval u právní zástupkyně stěžovatele, jakým způsobem ho informovala o výsledku řízení a následně byl rozsudek zaslán na vědomí i stěžovateli. Ten reagoval tak, že podal proti rozhodnutí dovolání, které bylo doručeno Městskému soudu v Praze dne 11.3.2003.

Městský soud v Praze s ohledem na změnu právní úpravy dovolání s účinností od 1.1.2003 postoupil věc podle ust. § 129 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen s.ř.s.), Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení řízení, a to podle ustanovení části třetí hlavy třetí dílu prvního tohoto zákona, tedy k dokončení řízení podle ustanovení upravujících kasační stížnost.

Předpokladem pro dokončení řízení je zjištění, zda dovolání bylo včasné a přípustné podle o.s.ř. ve znění účinném v době jeho podání a současně, zda je přípustné i z hlediska podmínek a náležitostí stanovených s.ř.s. pro kasační stížnost.

V rozsudku Vrchního soudu byl stěžovatel poučen o možnosti podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání u Městského soudu v Praze. Protože předmětné rozhodnutí Vrchního soudu bylo v souladu s ust. § 49 odst. 1 o.s.ř. doručeno právní zástupkyni stěžovatele dne 23.9.2002, byl posledním dnem lhůty pro podání dovolání 23.11.2002. První podání stěžovatele, které po doručení rozsudku došlo Městskému soudu v Praze, bylo „odvolanie“ podané k poštovní přepravě dne 8.12.2002, tzn. po uplynutí zákonné lhůty k podání dovolání. Pokud stěžovatel podal dovolání poté, co mu byl zaslán na vědomí rozsudek ze dne 4.9.2001, toto doručení nemohlo vyvolat žádné právní účinky, když byl zastoupen advokátkou, protože má-li účastník zástupce, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Proto rovněž toto dovolání nebylo podáno v zákonné lhůtě. V této souvislosti nemůže soud zohlednit skutečnost, zda a jakým způsobem právní zástupkyně stěžovateli rozsudek doručila ani důsledky, které z toho plynou.

Z důvodů výše uvedených bylo dovolání podáno opožděně, a proto je Nejvyšší správní soud jako kasační stížnost odmítl v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu